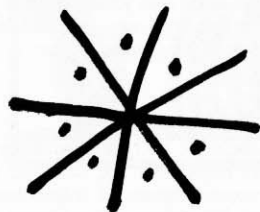

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΧΑΜΑΙΛΕΟΝΤΑ

Θά ρθῶ στό σπίτι σου τήν τεσσαρακοστή μέρα
 Θά ρθῶ γιατί τά μέλη μου ἀσπρίζουν ἀπ' τήν ἀπουσία σου
 Πεινάω γιά τούς ἐχθρούς σου
 Ντρέπομαι γιά τήν ἀδυναμία μου στίς κινήσεις τοῦ βάλτου
 Πού κυματίζει σάν τό ἀχόρταγο φίδι
 Θά ψηλαφοῦσα τήν ἔκσταση
 Ἄν δέ φοβόμουνα νά μαζέψω τίς στάχτες
 Στήν κοιλιά τῆς μάνας μου
 Στό βάθος τοῦ κύματος
 Στή σπινθιρόβολη καταβόθρα
 Τῆς ἐκκλησίας.

Ο ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΜΟΣ ΜΙΑΣ ΚΟΙΛΑΔΑΣ

Ἐγώ δέν ἔχω καρδιά
 Καμιά δέν ἔχω ἀγωνία κρυμμένη κάτω ἀπό τή φθινοπωρινή μου χαιτή
 Τραβάω τίς μικρές κοπέλες
 Στή δίνη τῆς περιφορᾶς μου
 Ἐκεῖ ὅπου μποροῦν ν' ἀκούσουν τό τίκ-τάκ τοῦ χοντροῦ ἐκκρεμοῦς
 Ἐκεῖ πού δέν μποροῦν ν' ἀνασάνουν χωρίς λαγάνιασμα καί χάνονται
 Κι ἀναπηδοῦν στή ροή τῶν δροσοσταλίδων τῆς πάχνης
 Δουλεύοντας σκληρά στά σκέλη μου ἀνάμεσα στίς ἔρημες προκυμαῖες
 καί στούς ἥλιους τοῦ προαστίου
 Στραγγισμένες ἀπό τό μέλι τους πρὶν γονιμοποιηθοῦν
 Νύχτα ἀπάνθρωπη τελείως.

CRÈME FRAICHE*

Ἡ μητέρα μου μέ τρώει
 Μέ βασανίζει
 Καί γιά νά μ' ἐμποδίσει νά τήν ἀκολουθήσω
 Μέ θάβει
 Τρώω τή φαμίλια μου
 Φεύνω στά λείψανά τους
 Σιχαίνομαι τίς παράδοξες ἀρρώστιες τους
 Καί τίς παραισθήσεις τῆς ἀκοῆς τους
 Προσέξτε τήν ὀδοντόκρεμα
 Πού ἀσπρίζει χωρίς νά καταστρέφει
 Καλύτερα νά χαίρεται κανένας κατασπαράζοντας τούς δικούς του
 Παρά νά περπατάει μέ τέσσερα πόδια
 Νά πίνει
 Ἡ νά προσπαθεῖ ν' ἀρέσει
 Στά κορίτσια

* ἡ σαντιγύ